

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžr/92/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015201425
Dátum vydania rozhodnutia: 19.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Příbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015201425.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Dúbravka Centrum, spol. s.r.o., IČO: 35 950 751, Cesta na Senec 2/A, Bratislava, zastúpený: Matejka Friedmannová, s.r.o., IČO: 47 248 998, Svätoplukova 28, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, Tomášikova 46, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP4-2015/056198 zo dňa 23. júna 2015, konajúc o odvolaní Okresný úrad Bratislava, pozemkový a lesný odbor, Tomášikova 46, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 187/15-47 zo dňa 23. marca 2016, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky n e p r i p ú š ť a vstup Okresného úradu Bratislava, pozemkového a lesného odboru, Tomášikova 46, Bratislava, ako vedľajšieho účastníka konania na strane žalovaného do konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie Okresného úradu Bratislava, pozemkového a lesného odboru, Tomášikova 46, Bratislava, o d m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň zaviazal žalovaného nahradiť trovy konania žalobcovi z titulu súdneho poplatku vo výške 70,- € a trovy právneho zastúpenia vo výške 537,62 € odo dňa právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku krajský súd okrem iného uviedol, že je potrebné v prvom rade posúdiť otázku, či je možný prieskum žalobou napadnutých rozhodnutí, keďže žalovaný uviedol, že voči záväznému stanovisku nie je možné podať odvolanie v zmysle § 53 Správneho poriadku. K tomu krajský súd uviedol, že z dikcie § 53 Správneho poriadku vyplýva, že osobitný predpis, v prípade úmyslu

zákonodarcu ustanoviť len jednostupňové administratívne konanie, musí výslovne uviesť, že proti rozhodnutiu, ktorého sa to týka nie je možné podať opravný prostriedok. Keďže osobitný právny predpis (zákon č. 220/2004 Z.z.) neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by vylučovalo možnosť podať proti rozhodnutiu vzdanému podľa § ods. 3 zákona č. 220/2004 Z.z. opravný prostriedok, žalobca postupoval správne keď proti rozhodnutiu podal odvolanie. Je nutné vychádzať zo skutočnosti, že prvostupňový správny orgán vydal záväzné stanovisko podľa § 9 ods. 3 písm. a/ v konaní, na ktoré sa vzťahuje Správny poriadok a vydal tak individuálny správny akt ako výsledok správneho konania so žalobcom ako jeho účastníkom na základe zákona, pričom jednostranný výrok, ktorý záväzné stanovisko obsahovalo, bezprostredne právne zaväzovalo žalobcu a právno-mocensky zasiahlo do sféry práv a slobôd jeho adresáta. Nemožno dospieť k záveru, že pokiaľ zákone nepoužíva pre výsledok rozhodovacej činnosti správneho orgánu termín rozhodnutie, že takýto individuálny správny akt nie je rozhodnutím v zmysle Správneho poriadku. Právomoc súdov v správnom súdnictve na preskúmanie rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa § 247 ods. 1 a nasl. O.s.p. je daná aj v prípade, ak v osobitnom zákone nie je výslovne uvedené, že takéto rozhodnutie je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Súd v takýchto prípadoch skúma, či boli splnené podmienky ustanovenia § 244 ods. 3 O.s.p., či boli alebo mohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti priamo dotknuté. Ďalej krajský súd uvádza, že nemožno opomenúť fakt, že zákon č. 220/2004 Z.z. v § 9 v jeho právnej úprave účinnnej do 31.10.2009 používal termín rozhodnutie, teda že orgán ochrany poľnohospodárskej pôdy na základe žiadosti vlastníka alebo žiadosti užívateľa vydá na zmenu druhu poľnohospodárskej pôdy rozhodnutie. I keď sa zmenilo označenie individuálneho správneho aktu z rozhodnutia na záväzné stanovisko, nezmenilo sa takéto označenie v ostatných na to nadväzujúcich právnych predpisoch, ktorým je napríklad zákon č. 162/1995 Z.z.. Takáto situácia môže pôsobiť mätúco, avšak nemôže byť na škodu účastníka administratívneho konania.

Krajský súd ďalej uviedol, že žalovaný svoj nesúhlas so zmenou druhu pozemkov vyjadrenom v záväznom stanovisku odôvodnil tým, že zákon č. 220/2004 Z.z. v ustanovení § 9 bol novelizovaný zákonom 34/2014 Z.z. a s účinnosťou od 27.02.2014 bola sprísnená ochrana viníc ako poľnohospodárskej pôdy a účelom novely bolo zabrániť znižovaniu výmery viníc, pričom žalovaný vyslovil názor, že cieľom predmetnej novely je zabrániť špekulatívnemu obchádzaniu platných ustanovení zákona a zabrániť špekulatívnym snahám navrhovateľov, ktorý v prvom kroku žiadajú o zmenu poľnohospodárskeho druhu pozemku z vinice na iný poľnohospodársky druh pozemku a v druhom kroku žiadajú o odňatie poľnohospodárskeho druhu pozemku pre stavebné závery. K tomu krajský súd uviedol, že uvedená konštrukcia z novely zákona nevyplyva a žalovaný ju domýšľa nad rámec zákona, pretože skutočnosť, že predmetné pozemky sú v územnom pláne Hlavného mesta SR Bratislava určené na malopodlažnú zástavbu obytného územia nevylučuje možnosť predmetné pozemky zmeniť z viníc na iný druh poľnohospodárskej pôdy. Omyl úsudku žalovaného i prvostupňového správneho orgánu spočíva v tom, že prakticky vylučujú možnosť zmeny vinice na iný druh poľnohospodárskeho pozemku, keď uvádzajú, že nemožno na iný druh poľnohospodárskeho pozemku zmeniť vinicu v prípade, ak územný plán umožňuje uvedené pozemky využiť aj inak, ako na poľnohospodárske účely.

Správne orgány pri svojom rozhodovaní opomenuli jedno zo základných ústavou garantovaných práv a to je právo vlastníka veci, ktorá je predmetom jeho vlastníckeho práva, užívať a nakladať s ňou podľa vlastného uváženia v medziach zákona. Správne orgány boli povinné žalobcovu žiadosť podľa § 9 ods. 3 písm. a/ zákona č. 220/2004 Z.z. posúdiť z hľadiska účelu tohto zákona a pritom mali vychádzať z odborných stanovísk ÚKSUP a Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto ako podkladov pre svoje rozhodnutie. Pokiaľ žalovaný a pred ním prvostupňový správny orgán svoje rozhodnutie odôvodnili v podstate tým, že sa predmetné pozemky nachádzajú v území, v ktorom tvorca územného plánu predpokladá malopodlažnú zástavbu obytného územia, vec po právnej stránke nesprávne posúdili a vydali nezákonné rozhodnutie. Taktiež správne orgány nerešpektovali odborné stanoviská vydané ÚKSUP a Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto.

Krajský súd nespochybňuje, že úmyslom zákonodarcu pri novelizácii zákona č. 220/2004 Z.z. až do súčasnej podoby bol záujem o zachovanie prírodného a kultúrneho dedičstva a vylúčenie urbanistických

zásahov do chránených vinohradníckych honov. V danom prípade však nemožno považovať žiadosť žalobcu a jeho úmysel zmeny druhu poľnohospodárskych pozemkov z viníc na iný druh poľnohospodárskych pozemkov za konanie ohrozujúce tento vyššie deklarovaný spoločenský záujem.

Právne odôvodnil krajský súd svoje rozhodnutie ustanovením § 9 ods. 3 písm. a/ zákona č. 220/2004 Z.z.

Rozhodnutie o trovách konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p..

II.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie prvostupňový správny orgán Okresný úrad Bratislava, pozemkový a lesný odbor (ďalej v texte aj „OUBA PLO“), ktorý uviedol že vstupuje do konania ako vedľajší účastník a navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V úvode svojho odvolania uvádza, že nebol informovaný, že bola podaná žaloba voči záväznému stanovisku a nebol braný ako účastník konania a nebol mu doručený rozsudok krajského súdu a preto vstupuje do konania ako vedľajší účastník konania popri žalovanom v zmysle § 93 ods. 3 O.s.p..

Argumentuje, že konanie v zmysle ustanovenia § 9 ods. 3 písm. a/ zákona č. 220/2004 Z.z. nie je ukončené rozhodnutím v zmysle § 46 a § 47 Správneho poriadku. Podľa tohto zákona v týchto konaniach správny orgán vydáva záväzné stanovisko. Ďalej uvádza, že záväzné stanovisko neobsahuje poučenie ako základnú obsahovú náležitosť rozhodnutia, neobsahuje ani pri podpise kompetentnej osoby veľkú okrúhlu červenú pečiatku ako je to v prípade rozhodnutia správneho orgánu. Zastáva názor, že voči záväznému stanovisku vydanému podľa § 9 ods. 3 písm. a/ zákona č. 220/2004 Z.z. nie je možné podať riadny opravný prostriedok, nakoľko odvolať sa možno len voči výroku rozhodnutia správneho orgánu. Zistil, že na časti predmetných pozemkoch, k.ú. N. sú už vybudované komunikácie, ktoré sú súčasťou projektu Q. domy B. - komunikácie a inžinierske siete (V. E.) a na príľahlých svahoch komunikácii je kameninový odpad, pričom všetky pozemky uvedené v záväznom stanovisku sú v záujmovom území „V. E.“, čím je jasne dokázaný stavebný zámer. Ďalej konštatuje, že žalobca parcely, ktoré sú v záujmovom území „V. E.“ do účinnosti zákona č. 34/2014 Z.z. postupne riešil rozhodnutiami o odňatí poľnohospodárskej pôdy, prípadne neoprávneným záberom poľnohospodárskej pôdy a týmto istým spôsobom mali byť riešené aj parcely uvedené v záväznom stanovisku. Preto odkázal žalobcu na podanie žiadosti o vydanie rozhodnutia o neoprávnenom zábere poľnohospodárskej pôdy a nie navrhovať zmenu druhu pozemkov N. na druh pozemku Záhrady. Uviedol, že žalobca mal podať žiadosť vydanie rozhodnutia o neoprávnenom zábere poľnohospodárskej pôdy, čím by musel odvieť odvod za trvalé odňatie vinice v zmysle Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 326/2013 Z.z. stanovuje odvod za vinice v predmetnej oblasti 100 €/m², čo v danom prípade by predstavoval odvod, ktorý by musel žalobca odvieť vo výške 3 421 400,- €.

Na záver odvolania uvádza, že nie je možné predmetné pozemky druhu vinice zmeniť na iný druh poľnohospodárskej pôdy - záhrady, nakoľko reálny stav predmetných pozemkov v teréne - vybudované komunikácie, t. j. zastavané plochy nie sú poľnohospodárskym druhom pozemkov a teda nezodpovedá to navrhovanej zmene druhu predmetných pozemkov - záhrady.

III.

Žalobca sa vyjadril k odvolaniu prvostupňového správneho orgánu dňa 06.06.2016. Žalobca vzniesol námietku neprípustnosti OUBA PLO ako vedľajšieho účastníka konania na strane žalovaného do konania. Žalobca argumentuje, že v zmysle § 250 ods. 1 prvej vety O.s.p. sú účastníkmi konania žalobca a žalovaný, pričom žalobca uvádza, že v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu na základe žaloby je v zmysle § 250 ods. 4 O.s.p. žalovaným správny orgánom, ktorý rozhodol v poslednom stupni. Pokiaľ zákon explicitne ustanovuje kto môže byť

žalovaným, nie je možné, aby na strane žalovaného vystupoval ako účastník niekto iný ako správny orgán, ktorý rozhodoval v poslednom stupni, a teda ani vedľajší účastník a poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: 1Sžr/38/2012, 5Sžr/13/2012 a ďalšie. Žalobca je toho názoru, že na strane žalovaného má vystupovať výlučne správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni, teda žalovaným je výlučne Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, Tomášikova 46, 832 05 Bratislava.

Žalobca navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal uznesenie, ktorým nepripustí vstup OUBA PLO ako vedľajšieho účastníka konania do konania na strane žalovaného, odmietne odvolanie OUBA PLO a nahradí žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 181,90 €.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky predtým ako prešiel k skúmaniu právnych otázok týkajúcich sa merita veci, skúmal, či sú splnené procesné podmienky na podanie opravného prostriedku voči rozsudku krajského súdu - odvolania.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Podľa § 250 ods. 1 O.s.p. sú účastníkmi konania žalobca a žalovaný. Súď aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 250 ods. 4 O.s.p. pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 93 ods. 1 O.s.p. ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 3 O.s.p. do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súď na oznámenie o vstupe neprihliada. O prípustnosti vedľajšieho účasti súď rozhodne len na návrh.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že procesné podmienky spôsobilé vyvolať konanie o odvolaní na odvolacom súde neboli splnené na strane subjektu, teda subjekt - Okresný úrad Bratislava, pozemkový a lesný odbor ako prvostupňový správny orgán nebol oprávnený podať odvolanie voči rozsudku krajského súdu. Uvedený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odôvodňuje nasledovne.

OUBA PLO ako prvostupňový správny orgán podal odvolanie voči rozsudku krajského súdu z titulu, že sám seba považoval za vedľajšieho účastníka konania v zmysle § 93 a nasl. O.s.p., pričom oznámil vstup do konania zároveň s podaným odvolaním, teda odvolanie voči rozsudku krajského súdu obsahovalo aj oznámenie o vstupe do konania.

Najvyšší súd k uvedenému postupu prvostupňového správneho orgánu uvádza, že nemá právny základ. Je potrebné si uvedomiť, že ustanovenia druhej hlavy piatej časti O.s.p. upravujúce správne súdnictvo majú špecifickú povahu v Občianskom súdnom poriadku, pretože neriešia kontradiktórny spor súkromnoprávných subjektov, ale sa zaoberajú prieskumom zákonnosti a správnosti postupu správnych orgánov - orgánov verejnej moci pri vydávaní rozhodnutí, ktoré mocensky zaväzujú adresátov týchto rozhodnutí a ovplyvňujú tak ich práva, právom chránené záujmy a povinnosti. Na jednej strane vystupuje orgán verejnej moci a na strane druhej fyzická osoba alebo právnická osoba. Preto je nevyhnutné dodržiavať ustanovenia o tom, kto je účastníkom konania, teda, že žalovaným je správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni. V danom prípade OUBA PLO je prvostupňový správny orgán, jednoznačne nespĺňa definíciu žalovaného a navyiac, ustanovenia o vedľajšom účastníkovi vzhľadom na charakter ustanovení o správnom súdnictve zmienený vyššie, vylučuje aplikáciu ustanovení o vedľajšom účastníkovi. Uvedenému názoru korešponduje aj ustanovenia § 250 ods. 1 druhá veta O.s.p., že súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté, pričom prvostupňový správny orgán nie je účastníkom správneho konania.

Ak by Najvyšší súd pripustil, že ustanovenia o vedľajšom účastníkovi konania sa v danom prípade dajú aplikovať, je potrebné brať na zreteľ § 93 ods. 6 O.s.p., ktorý ustanovuje, že vedľajší účastník môže podať odvolanie alebo dovolanie, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. V ostatných prípadoch môže vedľajší účastník podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní. Z osobitného predpisu nevyplýva v danom prípade určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom a taktiež absentuje súhlas účastníka konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 197/07 zo dňa 21.02.2008 venujúce sa inštitútu vedľajšieho účastníka konania v správnom súdnictve:

„Právna úprava konania podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku v rozsahu aj v súčasnosti účinnej právnej úpravy bola do Občianskeho súdneho poriadku zaradená s účinnosťou od 1. januára 1992 zákonnou novelou Občianskeho súdneho poriadku č. 519/1991 Zb. <., pričom v dôvodovej správe k tejto novele zákonodarca vyjadril svoj zámer prezentovať uvedený účel, resp. poslanie konania upraveného v V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku aj cez vymedzenie okruhu účastníkov tohto konania takto: "Osnova v ustanoveniach § 249 <. a § 250 <. vyjadruje, že konanie v správnom súdnictve má kontradiktórnu povahu; preto mohlo byť tiež zaradené do OSP. Je teda potrebné, aby začalo žalobou. Jeho účastníkmi budú žalobca a žalovaný správny orgán s vylúčením účasti tretích subjektov. Len v prípade tzv. nerozlučného spoločenstva treba, aby sa na strane žalobcu zúčastnili konania všetci jeho nerozluční spoločníci. Ide napr. o spoluvlastníkov spoločnej veci, nie však o všetky osoby, ktorých sa rozhodnutie týka alebo môže dotýkať.“

Z citovanej časti napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým sťažovateľka nebola pripustená do konania ako vedľajšia účastníčka na strane žalovaného správneho orgánu, je zrejmé, že základnou premisou rozhodnutia krajského súdu bolo, že ustanovenie § 250 ods. 1 <. OSP bezprostredne, resp. "priamo" pomenúva účastníkov v konaní podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku bez možnosti pristúpenia tretích osôb.

Účastníkmi konania podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku sú „žalobca“ a „žalovaný“, pričom zákonodarca neostal iba pri tomto konštatovaní, ale navyše presne definuje, koho možno za takéhoto „žalobcu“ a „žalovaného“ považovať. Za „žalobcu“ v konaní podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je považovaná fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach, resp. s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo (§ 250 ods. 2 <. OSP), a za „žalovaného“ je považovaný správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni.

Ustanovenie § 246c <. OSP, na ktoré sa sťažovateľka odvoláva, totiž umožňuje, aby sa na konania podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku primerane aplikovali aj ustanovenia prvej, tretej a štvrtej

časti Občianskeho súdneho poriadku, avšak iba za predpokladu, že určitá otázka nie je v V. časti Občianskeho súdneho poriadku upravená „priamo“, pričom podľa názoru krajského súdu do okruhu takýchto otázok (t.j. „priamo“ neupravených v V. časti Občianskeho súdneho poriadku) nespadá otázka účastníkov, resp. vedľajších účastníkov konania. Krajský súd tak dospel k záveru, že na účely konania podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku zákonodarca jednoznačne vymedzil okruh účastníkov tohto konania bez možnosti prístúpenia tretích osôb do konania (napr. aj v procesnom postavení vedľajšieho účastníka), pričom tento záver, aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu môžu podať nielen účastníci správneho konania, ale podľa druhej vety ustanovenia § 250 ods. 2 <. OSP môže žalobu podať aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo, považuje ústavný súd za názor ústavne akceptovateľný.

Sťažovateľka mala podľa názoru ústavného súdu možnosť podať aj sama žalobu o preskúmanie rozhodnutia vydaného v konaní o vydanie stavebného povolenia, v ktorom sa s ňou nekonalo ako s účastníčkou konania, hoci podľa jej názoru sa s ňou ako s účastníčkou konať malo. Na základe uvedených tvrdení v kontexte aj so zohľadnením celkového špecifického účelu tohto druhu konania vzhľadom na jeho predmet (preskúmanie „zákonosti“), ako aj vzhľadom na to, kto môže byť v konaní o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu žalobcom (každý kto tvrdí, že jeho právo bolo porušené, alebo mohlo byť porušené), nemožno považovať za arbitrárne rozhodnutie krajského súdu, ktorým nevyhovel návrhu sťažovateľky, aby bola pripustená do konania ako vedľajšia účastníčka na strane žalovaného správneho orgánu.

Navyše v konaní podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku štátny orgán súdnej moci, ktorý je pánom zákona a zákonosti („iura novit curia“), posudzuje „zákonnosť“ postupov a rozhodnutí štátnych orgánov verejnej správy, pričom intervencia tretieho subjektu súkromného charakteru (hoci aj s právnickým vzdelaním) do tohto vzťahu štátnych mocí, v záujme podpory „právneho názoru“ jednej z nich, je bez právneho významu.

Uvedené závery krajského súdu vzhľadom na taxatívnu definíciu účastníkov správneho súdnictva podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorá zahŕňa všetky varianty tých subjektov, ktoré môžu podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, a tým vylučuje účasť ďalších osôb v konaní, ako aj vzhľadom na špecifiká tohto druhu konania, nepovažuje ústavný súd za svojvoľné (arbitrárne). Ústavný súd v tejto spojitosti zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom.“

Vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenia zákona O.s.p. a právne argumenty má najvyšší súd za to, že neboli splnené procesné podmienky na konanie o odvolaní na odvolacom súde, pretože odvolanie voči rozsudku krajského súdu podal neoprávnený subjekt.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky nepripúšťa vstup Okresného úradu Bratislava, pozemkový a lesný odbor ako vedľajšieho účastníka konania do konania podľa § 93 ods. 3 posledná veta O.s.p. a odmieta odvolanie Okresného úradu Bratislava, pozemkový a lesný odbor podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 150 ods. 1 O.s.p. a z dôvodov hodných osobitného zreteľa úspešnému žalobcovi nepriznal plnú náhradu trov odvolacieho konania. Je tomu tak z dôvodu, že žiaden z účastníkov nezavinil vznik trov odvolacieho konania. Okresný úrad Bratislava, pozemkový a lesný odbor nebol účastníkom konania pred správnym súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky nepripusti jeho vstup ako vedľajšieho účastníka do odvolacieho konania a preto ho nemohol ani zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.